

gaae ind paa at give Statskassens Actier 1ste Prioritets Pantæret i Dampskibet, skulle vi dog ikke anbrage paa at udelade den her tilføiede Betingelse for Bevillingen.

47) (§ 5 Nr. 1.) Den til Conto 1 „Rente af Kongerigets særlige Reservecfond“ tilføiede Anmærkning begynder med at give Indenrigsministeren — ikke et Paalæg, men — en Bemyndigelse, som denne ikke blot ikke har begjæret, men paa det Bestemteste har frabedt sig. Denne Bemyndigelse gaaer ud paa, at Kongerigets Andeel af Totalkassebeholdningen, „som i Medfør af Lov af 4de Marts 1857 og Lov af 3die Marts 1860 skulde overføres i Kongerigets Reservecfond, kan forblive indestaaende i Totalkassebeholdningen“, altsaa efter Anmærkningens egen Ordlyd at overtræde den af Rigsdagen og Kongen vedtagne og ført forinden paany stadfæstede Lov. Forsaavidt der tilføies, at dette skal stee „som Vaan“, forudsættes her altsaa, at Beløbet ikke skal blive indestaaende i Totalkassebeholdningen, men er overført til Reservecfondet, hvorfra den skal udlaanes; men efter denne Forudsætning, hvis Rigtighed Summens Postering og den betingede Rente gjør utvivlsom, behøver Indenrigsministeren ikke nogen Bemyndigelse til det, hvortil han som Disponent over Reservecfonden i den for samme gjældende Lov, har fuldstændig Hjemmel. Forsaavidt denne Bemyndigelse derimod er knyttet til bestemte Betingelser, ere disse formeentlig lige utilstedelige, hvad enten de betragtes som et Forsøg paa gjennem Finantsloven at afhjælpe en mulig Mangel af nærmere Regler for Reservecfondens fremtidige Bestyrelse, eller som et Forsøg paa at gribe ind i et enkelt ved Loven til samme henviist og deelsviis allerede ordnet Anliggende, og forsaavidt en af disse Betingelser gaaer ud paa at nedsette et bestemt Værdipapir, som skal bygges paa en af Rigsdagen og Kongen vedtagen Lov og forsynes med Statens Rentegaranti, da er dette en Fremgangsmaade, som synes saalidet forenelig med, hvad Staten skylder baade sin egen Værdighed og Credit og den Mand, som med samme har indladt sig i et Contractforhold, at Landstinget formeentlig ikke vilde kunne slutte sig dertil.

Idet Udvalget derfor ikke kan tilraade Thinget at give sit Samtykke til denne Anmærkning, formener det, at de forskjellige i denne Anledning opstaaede Spørgsmaal ikke lovligten kunne finde deres Afgjørelse gjennem Finantsloven. Denne skal efter Grundloven indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter i det følgende Finantsaar, men kan ikke bruges til at omstøde eller forandre gjældende Love, til at gribe ind i Forvaltningen eller til at træde i Rigsrettens Sted, og efter Finantslovens særegne Stilling have Landstingets Ret og Kronens Prærogativ samme Interesse i at vaage over, at dens rette Grændser overholdes.

Da Udvalget saaledes efter det Anførte er af den Overbeviisning, at disse Spørgsmaal ikke kunne afgjøres under Finantslovens Behandling, finder det ikke Anledning til her at drøfte Bestaaffenheden af de stedfundne Transactioner, og det er derfor kun for at forebygge Misforstaaelse, at det skal tilføie, at medens de anførte formelle Betragtninger forekomme det at indeholde en tilstrækkelig Begrundelse af den Indstilling, at Anmærkningen udgaaer, skal deri ikke indeholdes nogen Villigelse af de trufne Foranstaltninger, hvis Rigtighed Udvalget tværtimod finder tvivlsom.

Med Hensyn til den af Indenrigsministeren i det andet Thing foreslaaede Gjenoptagelse af den i forrige Samling i Landstinget vedtagne almindelige Bevillingsparagraff, skulle vi tillade os at anbefale den til Ministerens fortsatte Opmærksomhed, men finde ikke Grund til for Diebliffet derom at gjøre nogen Indstilling.